

Lesz postai kibontakozás

Interjú dr. Kertész Pállal, a posta vezérigazgatójával

— A posta fennállásának legnehezebb helyzetében van. Kedves vezérigazgató úr, mit kell tenniük, milyen kihívásokkal kell szembenézniük, hogy visszaszerezék megtépzott tekintélyüket?

— A posta tevékenységét három alaptevékenységre, nagyobb ágazatra lehet bontani. Mindháromban van bőven tenivalónk. Az első, amelyen keresztül közvetlen kapcsolatban vagyunk a közönséggel, a hagyományos postai szolgáltatás, vagyis a küldeménytovábbítás, beleértve a levél- és a csomagfeladást, -továbbítást, -kézbesítést. A másik nagyon fontos terület a pénzforgalmi szolgáltatás, a harmadik pedig a hírlapszolgálat. Ezek mellett ellátjuk az úgynevezett távközlési szolgálatot a Magyar Távközlési Vállalat felkérésére. E tevékenységek országos jellegűek.

— A küldeménytovábbítás területén a postának a levélkézbesítésben volt monopóliuma. Legalábbis eddig. Ma már ezt a monopóliumot a postatörvény megszünteti. Itt is versenyezni kell, hiszen sokan szeretnének erre a területre betörni, de csak oda, amelyik gazdaságosan, könnyen, kevés beruházással üzemeltethető. Így például a városok belterületére. Egyébként más küldemény — pl. csomag — esetében soha nem volt a postának monopóliuma,

mégis jelentős csomagforgalmat bonyolítottunk le, jelentős küldeménytovábbító hálózatunk van, amit szeretnénk kihasználni. A postát támadják a monopólium miatt, de nem veszik észre, hogy a monopólium ad lehetőséget arra, hogy olyan területet is kiszolgáljunk, ahová nem gazdaságos a szállítás, ahol a postának még az önköltsége sem térül meg, sőt jelentős a ráfizetésünk. Ha nem lesz monopólium, akkor vissza kell vonulnia a postának. De honnan lehet? Csak a kisközségek-ből. Mit tehetünk ebben a helyzetben? A küldeménytovábbításnál olyan feltételeket dolgozunk ki, amelyek az ügyfél számára a legmegfelelőbbek. Már egyszerűsítettük a feltételeket, könnyítettünk az előírásokon, megváltoztattuk a szabályokat. A posta az élethez igazodik. Kiterjesztjük a díjelőleges rendszert, nagyon szeretnénk, ha minél több feladó saját bérmentesítő géppel rendelkezne, jó kapcsolatot kívánunk kialakítani a nagybani igénybevevők és a posta között. Úgy érezzük, nemcsak az egyént kell jól kiszálgálnia a postának, hanem a vállalatokat, intézményeket, a nagybani feladókat is. Jobban, mint eddig tettük, mert pl. a csomagforgalom az utóbbi években jelentősen visszaesett.

— Mi ennek az oka?

— Az első ok, hogy az élet megváltozott. A városokban jó az élelmiszer-ellátás, s így faluról kevesebb „pakkot” küldenek, nagyon sok a gépkocsi, inkább azzal szállítanak disznóölésről is. No, és a cégek és vállalatok is saját kocsival küldik el csomagjaikat.

Kialakultak a nagy elosztóhálózatok is, átvették a csomagforgalom egy részét. Mi ezt szeretnénk visszaszerezni és szállítóképességünket megfelelően kihasználni. Azt is hozzá kell tennem, továbbra is 3200 postahivatalt szeretnénk üzemeltetni, a hálózatot nem akarjuk csökkenteni, hanem a szol-

gáltatások bővítésével gazdaságosabbá tenni.

— Milyen kihívásra kell felelniük a pénzforgalomban?

— A bank- és pénzforgalmi ágazat dinamikusan fejlődő üzletágunk. A Magyar Posta sokkal szélesebb körű pénzügyi szolgáltatásokat nyújt, mint bármelyik európai postaigazgatóság. Jelentős szerepet vállalunk a készpénzforgalom lebonyolításában, a banki közvetítésben, a takaré- és pénzforgalmi szolgálatban is. Az utóbbi időben egyre nagyobb mértékben vállalkozunk a külföldi fizetőkészítők forgalmazására, hiszen több mint 180 postahivatal foglalkozik valutabeváltással, Euro-csekkel. Szeretnénk valuta-számmal helyrehozni, bővíteni, és egyre több olyan banki szolgáltatást bevezetni, amelyet a Postabank nyújt ügyfelei részére, tehát a közvetítőszolgálatot fejlesztjük. Emellett keressük a készpénzkimélő módszerek bevezetését. Ennek elősegítésére kapcsolatainkat erősítjük a bankokkal. Az utóbbi időben előforduló pénzrablások miatt komoly intézkedéseket kell tennünk, mert csak így lehet biztonságos a posta pénzügyítő, pénzfeldolgozó tevékenysége.

— A biztonság megteremtésével — gondolom — központi hozzájárulást is elvárhat a posta.

— Mi csak olyan szolgáltatásokhoz kérünk állami támogatást, amelyeket üzleti alapon nem tudunk ellátni. Tevékenységünknek 70 százaléka alapszolgáltatás, 30 százaléka pedig üzleti jellegű.

— Tehát a védelmet a szállítató fizesse?

— Igen. Ez így van. Ha nincs rá pénz, honnan biztosítam a védelem fejlesztését? Csak az ügyféllel tudom megfizettetni. Egyébként üzleti érdekünk, hogy komoly beruházásokat hajtsunk végre a pénzforgalom területén. Végre szeretnénk az átfutási időket meggyorsítani. Ebből a célból elszámoló központunkban új számítógépeket telepítünk. Jelenleg több mint 70 postahivatalban folyik a számítógép-kezelői kiképzés, hogy az alapadat-bizonylatokat már a hivataloknál rögzíthessék. Ezzel is szeretnénk meggyorsítani, hogy az állandó tulajdonosok hamarabb kapják meg a pénzüket. De ezek csak egy hosszú folyamat első lépései.

— A legtöbbet mostanában a posta hírlapterjesztési tevékenységeit szidják. Itt kell a legtöbbet tenniük, hogy megtartsák ügyfeleiket. Mit tudnak tenni ezért?

— Valóban itt kell versenyeznünk leginkább. Mindent megteszünk, hogy jó hírlapszolgáltatást hozzunk létre, és ezzel győzzük le a konkurenciát. Ezért a hírlapszolgáltatást két részre osztottuk: az árusításra és a kézbesítésre. Ezért tettük meg a Hírlapkereskedelmi Igazgatóságot, amely kizárólag az árusítással foglalkozik. Budapesten egy külön önálló

postaszervet hoztunk létre, vidéken pedig május 1-jétől a megyei hírlapüzemeket. Ezenkívül létrehoztunk egy kiskereskedelmi hálózatot, hiszen a pavilonokat már bérbe adja a posta. Szeretnénk, ha a hírlapárus nem alkalmazott, hanem vállalkozó lenne. Már megindultak a szükséges egyeztető tárgyalások, és remény van arra, hogy rövid időn belül eljutunk egy olyan megoldásig, amely mind az árusoknak, mind a postának, de legfőképpen az ügyfélnek megfelel. Mert tudomásul kell vennünk, hogy más is árulhat hírlapot, és már nem monopolhelyzetünkkel, hanem jobb lapterítéssel és főleg jobb kínálattal maradjunk az első helyen.

— A kézbesítés ma még kötelező a posta számára, de a közeljövőben megalkotandó postatörvény valószínűleg megszünteti ezt. Viszont a postai kézbesítést szeretnénk megtartani, és továbbra is felajánljuk a kiadók számára szolgáltatásainkat. Mindkét területen komolyan vesszük az anyagi érdekeltséget. Szeretnénk árusainkat és kézbesítőinket is jobban megfizetni. Új bértételeket vezettünk be, amelyeknek hatása — reméljük — hamarosan megmutatkozik. Budapest, sajnos, még nem tudunk előre lépni, de vidéken már javult a terjesztés: fő szempont a teljesítmény a kézbesítésben is. Reméljük, érdekelt lesz a kézbesítő is, és több előfizetőt szerez majd a postának.

— Az Új Posta Magazinban Telek József azt állítja, hogy a posta csődtömeget görget maga előtt, amely lavínává válna, és maga alá temetheti a vállalatot. Valóban összeomolhat a posta?

— Nem értek vele egyet. A posta nem jutott csődbe. A kibontakozás jelei, úgy érzem, már jelentkeznek. Az eredmények még nem mutatkoznak, de azokat csak ezután látjuk majd. Bizonyára emlékszik mindenki a 90-es év nehézségeire. Megszüntettük az okokat, átalakítottuk a hírlapszolgálatot, a fizetési rendet, ami a posta számára rettentő kedvezőtlen volt. Ma már a hírlap miatt nem juthat csődbe a posta. Az a fő szempontunk, hogy bevételeink fedezzék a költségeket. Az 1991-es tervünk, remélem, ha nem is rettentő nagy nyereséget, de bizonyos többleteredményt hoz majd. Ebből szeretnénk emelni dolgozóink fizetését, de ehhez komoly gazdasági erőfeszítésekre van szükség, felül és alul egyaránt. Nem mondhatunk le semmiféle bevételről, mindent meg kell ragadni, hogy a posta bevételhez jusson, hogy gazdaságosan és racionálisan oldjuk meg feladatainkat. A létszámgazdálkodásban is racionálisak leszünk. Mindazoktól a munkatársaktól pedig, akik nem végzik el rendesen feladatukat, előbb-utóbb meg kell szabadulnunk.

Udvarhelyi András

„A nyár heves, a...”

Megtört a varázs, lehullt a lepel. Az általunk szabadon és demokratikusan választott parlament július 12-ei döntésével tovább növelte jogfosztottságunkat, kiszolgáltatottságunkat.

Mind ezt tették bölcs honatyáink két nappal a nagy francia forradalom 202-dik évfordulója előtt, megcsúfolva olyan elveket is, mint a szabadság, egyenlőség, testvériség. A kormány- és az ellenzéki (az MSZP kivételével) pártok a visszavágástól fűtve, egymásra licitálva bizonygatták igazukat.

Úgy ítélték meg, most érkezett el az idő, hogy véglegesen felszámolják a létező, működő és jelentős tagsággal bíró szakszervezeteket. A lépés logikus és kiszámítható volt. Az elmúlt hetek bebizonyították, hogy az MSZOSZ-ba tömörült szakszervezetek képesek a kormányt tárgyalóasztalhoz ültetni, és a tárgyalásokon valós eredményekre jutni. A kormány érzékelhette, milyen erő áll vele szemben.

Ezt nem lehetett megbocsátani. A kormány- és az ellenzéki pártok által favorizált munkástanácsok és a liga szakszervezetei az elmúlt két esztendőben az istennek sem akartak megerősödni. Pedig a volt SZOT-vagyionból időközben ők is részesedtek jó pár millióval. Bár erről szemérmesen hallgatnak.

Nem tűrhették tovább ezt a helyzetet. Rendkívül sajnálatos, hogy a két érdekvédelmi szervezet vezetői, a Munkástanácsok Országos Szövetsége és a Független Szakszervezetek Demokratikus Ligája tagságuktól elszakadva aktívan közreműködtek e két törvény elfogadtatásában.

Attól a bizonyos pénteki naptól új időszámítás kezdődött. A legjelentősebb hatalmi, politikai tényezők szint vallottak. Nem tűrik, hogy ebben az országban akaratuk ellenére működjenek szakszervezetek. Ma már senkinek sem lehet illúziója a kormány- és az ellenzéki pártok szándékai és azok tisztátalansága felől.

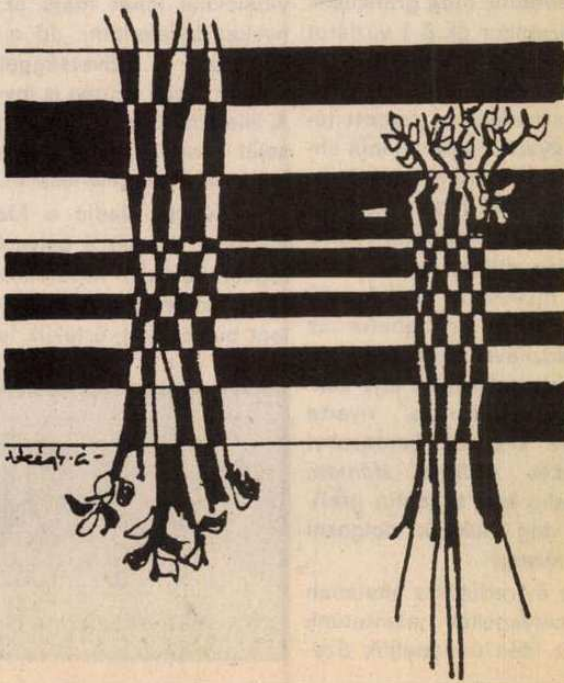
Válságosra fordult a helyzet. A szakszervezetek léte a tét. A munkavállalók, a hatalomból eddig és továbbra is kismizmizettek bőrére megy a játék.

Nincs jogunk az elődeink és jelenlegi tagságunk áldozataiból teremtett érték elköttyevetelésére.

Tőlünk, postásoktól eddig a politika, a hatalom csak elvett kórházat, üdülőt, ingatlant. Most megint próbálkoznak. Nem fog sikerülni.

Össze kell fognunk postásoknak, távközlésieknek, nekünk, dolgozó embereknek, szakszervezeti tagoknak, hogy sorsunkat magunk irányíthassuk.

— M. F. —

E SZÁMUNK TARTALMÁBÓL:

A bélyeg útja

2. oldal

Célpontban

3. oldal

Ezüstérmes a sakkspat

4. oldal

Zalában jártunk

4. oldal

A tervezéstől az albumig

A bélyeg útja

A bélyegek hozzátartoznak mindennapjainkhoz, egyeseknek azonban szenvedélyükké vált, vagyontokat költenek egy-egy blokkra vagy sorozatra. Észre sem vesszük, hogy ezek a néhány négyzetcentiméteres papírok mennyire megtervezett képecskéket tartalmaznak, milyen precíz munka szükséges ahhoz, hogy ezeket azután levélre ragasztva az ország vagy a világ bármelyik tájára elküldjük.

Vladár Ferenc, a Magyar Posta Vállalat központjának főelőadója egy kolléganője segítségével tartja kezében azt a bélyeg, amelynek során egy bélyeg elnyeri végső formáját, és forgalomba kerül.

— *Hogyan kezdődik a folyamat?*

— A bélyeg elkészítésének folyamata akkor kezdődik, amikor a különböző társadalmi szervezetek, bélyegkereskedők, bélyeggyűjtők, és az ezeket képviselő MABÉOSZ, illetve a Magyar Filatéliai Vállalat különböző témajavaslatokkal fordulnak hozzánk. Ezek a javaslatok elsősorban évfordulókhoz és eseményekhez kapcsolódnak. De javasolhatnak motívumokat (virág, sport, közlekedés stb.), és vannak olyan témák, amelyekről „hivatalból” is bélyeget kell készíteni. Idén az 1992-es javaslatokat június 30-ig kellett leadni.

— Ezután készítünk el egy ütemtervet, amelyben meghatározzuk, hogy a következő évben hányfajta bélyeget szeretnénk megjelentetni. 1989-ig évente átlag hatvan címet jelent meg, körülbelül huszonöt témában. Mostanra ez a szám csökkent, és még tovább fogjuk csökkenteni. Mindenütt a világon küzdenek a kiadások „felhígulása” ellen, és mi is igyekszünk csak a legfontosabb

chenyi István és Markó Károly születésének 200. évfordulóját. Jövőre Amerika felfedezésének 500. évfordulójára egy nagyszabású sorozatot tervezünk, illetve folytatjuk a Földrészek virágai sorozatot. Emeltem, hogy „hivatalból” is bocsátunk ki egy-egy címetet. 1990-ben beléptünk az Európai Posta- és Távközlési Igazgatások Szervezetébe (CEPT), ennek értelmében kell kiadnunk az Európa-bélyeget.

— A megjelenés előtt fél évvel készül el a rajz, illetve az első napi boríték, és a hozzá kapcsolódó bélyegző terve szintén rajz formájában. A bélyegtervekkel egyidőben készülnek el a blokkok tervei is. Évente 5-6 blokkot adunk ki.

— *Melyek a legsikeresebb bélyegek?*

— A legkelendőbbek a hét- és a tizenkét forintos címletek, ezekből 4-5 millió is megjelenik, ettől függetlenül egy-egy sorozat 300-400 ezer példányban kerül az utcára. Vannak úgynevezett forgalmi bélyegek, ezek kifejezetten bérmentesítés céljából jelennek meg, és vannak olyanok, amelyekkel inkább a gyűjtőkre gondolunk. Van egy úgynevezett filatélia-blokk, amely a magyar bélyeg értékállóságát hivatott növelni. Ennek a blokknak az értéke ötven forint, de csak ötven forint névértékű felragasztott bélyeg ellenében lehet hozzájutni. A felragasztott bélyegeket pedig megsemmisítik.

— Visszatérve a folyamatra, az elkészült rajz azután nyomdába kerül, megkezdődik a feldolgozása. Elsőként úgynevezett imprimatúrát készítenek, amit átnéz a grafikus is, és kézi jegyével hagyja jóvá. Ezután nyomtatják ki azt a mennyiséget, amennyinek a megjelenését terveztük. Megpróbálunk az eseményekhez lehető legközelebbi időpontban előrukkolni a kiadásra, így pl: a pápa látogatására készült blokk, amely II. János Pál pápát ábrázolja, a Mozart-évre készült sorozat pedig a bélyegnapon lát majd napvilágot.

— A gyűjtőkhöz eddig a Magyar Bélyeggyűjtők Országos Szövetsége juttatta el a bélyegeket, ezután ez is a mi feladatunk lesz. A nagyobb postahivataloknál lehet majd az igényeket bejelenteni. Jó a kapcsolatunk a szövetséggel, remélem, hogy ezután is így lesz. A Filatéliai Szemlében van egy saját rovatunk, amelyben előre jelezzük a megjelenéseket.

— Évente kiadja a Magyar Filatéliai Vállalat a bélyegkatalógust, amely tartalmazza a Magyarországon eddig megjelent bélyegeket, értékük feltün-

tetésével. Legértékesebbek a tévnyomatok. Ezek igen ritkák, de vannak, akik kifejezetten ezeket gyűjtik. Az egyik legértékesebb az úgynevezett Koronás Madonna, amely 1921 és 1925 között jelent meg, úgy, hogy a középrészt fordítva nyomtatták ki. Ezeknek az eszméi értéke a katalógus szerint háromszáz-ezer forint. A bélyeg értéke főleg a példányszámtól függ, de biztos vagyok benne, hogy a Rákosi-korszakban megjelent bélyegek ára hamarosan nagyot fog ugrani.

— Sor kerül bélyegaukciókra is. Érdekességként említem, hogy a legutóbbin egy 1963-

ban megjelent egy forint negyven filléres névértékű Jégtánc-bélyeg tévnyomata 6500 forintért talált gazdára.

— *Mondjon valamit a bélyegekről!*

— A bélyegekről alkotott képünk valóban igen sokrétű. Elsősorban a bérmentesítés egyik eszköze, másodsorban egy gyűjtési tárgyát is jelent. Ezen túlmenően a legnagyobb példányszámban megjelenő, legkisebb méretű közönségkapcsolati eszköz. Számos jellemző tulajdonsága van, és éppen ez a sokrétűsége nehezíti a vele való foglalkozást. A bélyegeknél, mint közönségkapcsolati eszközöknek, eszmékkel kell terjeszteniük, impulzust kell adniuk arra, hogy bizonyos problémákon, pl. a környezetvédelem elgondolkozzunk. A bélyegek továbbá, különösen az alkalmi bélyegek, ma már azért többet jelentenek, mint a postai szolgáltatások tiszta elismerését, az adott ország információkövetítői és propaganda-eszközei, s egyúttal az ország névjegyei.

— Más propagandaeszköz aligha lenne képes egy ország művészi, tudományos és kulturális alkotásaira, személyiségeinek teljesítményére, településeinek kialakulására, olyan nyilvános intézmények működésére, mint amilyenek az egyetemek és a múzeumok, közhasznú egyesületeinek tevékenységére, valamint aktuális politikai eseményeire a világ figyelmét felhívni. A bélyegnek fel kell keltetnie az érdeklődést az illető ország iránt, és esetleg ösztönöznie kell ennek az országnak a felkeresésére.

Túl a századik terven

Dudás László grafikusművész lassan húsz éve, hogy bélyegeket készít. Első munkája, amely a müncheni olimpia emlékére készült, 1973-ban jelent meg.

— Az Iparművészeti Főiskolán végeztem formatervező szakon — mondja Dudás László. — Ezt a képzettségemet az elmaradt ipari háttér miatt nem tudtam akkor sikeresen használni, így fordultam a grafikus munka felé. A bélyegek megtervezésénél azonban komoly előnyöm származott „designer”-múltamból, mivel ezekhez az alkotásokhoz komoly műszaki felkészültség is szükséges. Példának említem egyik munkámat, amely 1974-ben jelent meg: „100 éves a méterrendszer Magyarországon” címmel. A grafikát csak akkor kezdtem el, amikor már minden forrást felkutatam, minden adatot megszerkeztem. Így találtam meg a levéltárban azt a törvénycikket, amelyet később a sorozat egyik bélyegén is ábrázoltam, illetve képeket kellett keresnem Kruspér Istvánról, aki szorgalmazta a méterrendszer bevezetését Magyarországon.

— Megtanultam azt, hogy egy kép ilyen esetben önmagában nem elég, mert akkor gyakran előfordul, hogy a kép nem azt ábrázolja, akinek a nevét aláírják, ezért két-három dokumentum szükséges ahhoz, hogy a fellelt forrás hitelességéről megbizonyosodjam. Az összegyűjtött adatokat rendszerbe sorozom, és megkezdem a grafika megtervezését.

— *Mennyiben más feladat egy bélyeg elkészítése, mint egy másfajta grafika?*

— A különbség a felkészülésben van. Itt nem elég csak grafikusnak lenni, ez nagyon felölöségteljes munka. A bélyeg

alkalmazott grafika, fontos, hogy jól olvasható legyen az értékelés, a sorozatok tagjainak pedig összhangban kell lenniük egymással. Régebben szerettek több témát összezsúfolni egy bélyegre, ma már sokkal áttekinthetőbbek a képek.

— *Melyek a legemlékezősebb munkái?*

— 1988-ban készült el a „Híres hajók” sorozatom. A legnépszerűbbek valószínűleg a „Kastélyok” című forgalmi sorban készült bélyegek. Rám bízta, hogy milyen elképzelés alapján rajzolom meg ezeket. Érdekes volt, hogy a különböző formájú kastélyokat hogyan tudom úgy ábrázolni, hogy a sorozat mégis egységes hatású legyen.

— Századik munkámat, egy kisívet 1988-ban a bélyeg-világkiállítás alkalmából készítettem. Ez különleges technikával készült: a belső rész a rézmetszést utánozza, és szerepel benne egy fehér nyomás, amely elsősorban a hozzáértők számára érdekes, csak ferdén nézve látszik.

— *Milyen helyet foglal el pályáján a bélyegek rajzolása?*

— Ezekre a munkáimra vagyok a legbüszkébb. Sajnos, ma még a tisztelt díj nincs egyensúlyban azzal a munkával, amit belefektetek, ezért mással is foglalkozom, pedig ha meg tudnék belőle élni, több megbízást vállalnék, és több időt fordíthatnék a kutatásokra. Izgalommal várom a megbízásokat, hiszen újabb és újabb tudományokkal és emberekkel ismerkedhetek meg. Ha megkapok egy munkát, mindig nagy érdeklődéssel kezdek hozzá. Következő munkám július végén jelenik meg: „100 éve repül az ember” címmel.

G. Lendvay Emőke

Szakszervezeti értekezlet Bükkszentkereszten

Június 28-án, ragyogó napsütésben tartotta bizalmi testületi ülését a Miskolc Városi Távközlési Üzem Távközlési Dolgozóinak Szabad Szakszervezete. Már maga a környezet is meghatározta az értekezlet hangulatát, hiszen a színhely a Magyar Távközlési Vállalat festői környezetben pompázó bükkszentkereszti síháza volt. A rendezvényt megtisztelte jelenlétével Gricserné Heszky Enikő országos titkár is, de jelen volt Kiss József területi titkár, valamint a szakma részéről Ombódi Béla, a Miskolci Távközlési Igazgatóság üzemviteli igazgatóhelyettese, Kiss László üzemvezető, valamint helyettese, Palásti László.

Az értekezletet Kovári Gábor alapszervi titkár beszámolója nyitotta meg, aki minden fontosabb témával foglalkozott. Így többek között ismertette a tikkettrendszer, a távközlési nyugdíjasok karácsonyi és húsvéti megajándékozását, a vagyonjegy körüli vitás kérdést. A vállalat szerint az ingyenes vagyonjegyet a dolgozók nem tudnák kellőképpen értékelni. Ha visszatérül az a pénzösszeg, amit a dolgozók az úgynevezett „lakáskamatadó” során kamatmentesen kaptak a vállalatától, akkor a téma ismét napirendre kerül.

Ismertette az üdültetési és a segélyezési lehetőségeket, továbbá a MÁV és a Magyar Távközlési Vállalat vezérigazgatója között létrejött megállapodást, amely szerint a távközlési dolgozók jelentős vasúti díjkedvezményben részesülnek.

Készül az új Munka Törvénykönyve. A kormány rejtett törekvése, hogy csorbítsa a szakszervezet jogait és létre akar hozni üzemi tanácsokat. Még nincs eldöntve, hogy csak lehet vagy kell-e létrehozni üzemi tanácsokat, ahová át kívánják csoportosítani, illetőleg átmenteni a jelentősebb szakszervezeti jogokat. Azt kívánják a kormány elérni, hogy sztrájk esetén arra az időre, amíg nem dolgoznak, a sztrájkolók ne kapjanak bért. Ezért a szakszervezet sztrájkálapot akar létrehozni.

Kovári Gábor kijelentette, hogy a létszámcsökkentés egyelőre nem érinti az üzemet, és ez évben szeptember 1-jéig a visszamenőleges hatállyal a távközlési dolgozók jelentős béremelésben részesülnek. Felhívta a figyelmet arra, hogy ezzel párhuzamosan a szolgáltatások minőségét folyamatosan javítani kell.

Ezt követően Kiss László szakmai beszámolójában ismertette az üzem dicséretre méltó, országos viszonylatban is kiemelkedő teljesítményét. Mindenki elégedetten hallotta, hogy az eredmények eléréséhez a mozgatórugó az volt, ami már — a biztos, szakértő kézzel vezetett üzemből — szinte az ars poeticájukká vált: „Nem vitatkozni, hanem tervszerűen, keményen dolgozni!”

Ez az elv meg is hozta a gyümölcsöt. Az üzemenlő jó és alkotókedv és hangulat. A félezer dolgozó elégedett, ami nem is csoda, hiszen az egy főre eső átlagbér 16 069 Ft.

Ezek után Ombódi Béla ismertette a Miskolci Távközlési Igazgatóság és az egyes üzemek teljesítményét, valamint pénzügyi helyzetét. Elmondta, hogy ennek az üzemnek a teljesítménye kiemelkedően jó volt. A forgalmi csoport — együttműködve a számítógépekkel — igen dicséretesen oldotta meg a telefonra várakozók nyilvántartásának számítógépre vitelét és az érdekeltekről értesítést.

Titkárnk, Gricserné Heszky Enikő tájékoztatta a bizalmi testületet az országos vezetőség munkájáról, illetőleg törekvéseiről. A leglényegesebbnek most azt tartják, hogy mit hoz a távközlési törvény, melynek tervezete előreláthatóan július végéig „összeáll”. A legfontosabb kérdés, hogy miként lesz meghatározva a monopólium köre. Az alaphálózatot a tervek szerint monopólium marad. Még nincs eldöntve, hogy miként lehet a többi tevékenységet a versenyszférába tenni.

Erősen felvetődik a foglalkoztatási kérdés. A végberendezések monopóliumból való kilépése felveti a létszámcsökkentést. Ezzel kapcsolatosan nagy viták folynak. El kell dönteni, hogy azok, akiket el kell bocsátani, 1 vagy 6 havi bért, illetőleg végkielégítést kapjanak-e.

Az új kollektív szerződés egyébként kimondja, ha valakinek megszűnik a munkahelye, végkielégítést kapjon.

Központilag kidolgozzák, hogy a távközlésben milyen legyen a sztrájk. Szükséges, hogy a munkavállalók kezében a sztrájk tisztes fegyver legyen. Sajnálatos, hogy Budapestben az MDF ellenpropagandát fejtett ki. Főtitkárnk beszámolóját végezetül kérdések, hozzászólások követték.

— horváth —

PÁLYÁZATI FELHÍVÁS az 1991. évi „FUTICS-DÍJ”-ra

A Postai és Távközlési Múzeumi Alapítvány az ez évi pályázatát a Magyar Királyi Posta, majd a Magyar Posta 1940 és 1980 közötti történetének feltáratlan és ismeretlen emlékeire írja ki.

Olyan történelmi események postai megjelenésének emlékeit szeretnénk hangsúlyozni, amelyek a nagy történelmi sorsfordulókhoz, valamint az üzletágakkal, üzemfejlesztésekkel kapcsolatos törekvésekhez fűződnek.

Az archiválásra — az élő emlékeket hangsúlyozva rögzítésével — az alapítvány muzeológusai vállalkoznak. A pályázók, akik a fentiekhez kapcsolódó emlékeiket megosztják velünk, kiegészíthetik azokat az eseményekhez tartozó tárgyi és dokumentációs anyagokkal.

A pályaművek a muzeológusok hangemlékekből szerkesztett és történeti kiegészítésekkel ellátott írásos anyagaiból, a beadott archiválási anyagokból állnak. A pályadíjak egyenlő arányban oszlanak meg a pályázók és a pályaműveket elkészítő alapítványi munkatársak között.

Jelentkezési lapokat a PT Múzeumi Titkársága küld ki minden érdeklődőnek. Érdeklődni az 142-6999-es telefonszámon lehet.

Az értékelésre 1991 decemberében a Postai és Távközlési Múzeumi Alapítvány székhelyén kerül sor a pályázó meghívottak jelenlétében nyilvánosan, a kuratórium eredményhirdetésével.

I. díj: 15 000 Ft (7500 + 7500),
II. díj: 10 000 Ft (5000 + 5000),
III. díj: 6 000 Ft (3000 + 3000).

Postai és Távközlési
Múzeumi Alapítvány Kuratóriuma

Célpontban a külföldi küldemények

A gyermeknapot megelőző szombaton figyelemre méltó műsort vezetett *Havas Henrik* a tévé Napkeltében. Vendége volt a nagy tekintélyű szociológus, *Ferge Zsuzsa* és *Halász Judit*, a közkedvelt színművész. Szó volt a romló társadalmi-gazdasági helyzetről, a családok szaporodó gondjairól. A sok gyermekműsort adó Halász Jutka úgy vélte, a gyermekekre nem tapadnak át az otthoni keservek, a gyerek az gyerek marad. Én magamban hozzátettem, hogy persze, mert a szülőből igyekeznek mindent kitérni, s a szülő erején felül is igyekszik mindent megadni csemetéjének, nehogy szégyenkeznie kelljen bármi miatt is osztálytársai előtt. Hogy honnan teremtik elő a nem kötelező, de illő gyerekrezt? Lemonzással, munkavállalással — ha van rá mód —, de egyre többen vannak, akik a törvénybe ütközve. Sajnos, a gyermekbűnözés is szaporodik.

Ez a gondolatiró gépem mellett jutott eszembe, annak kapcsán, hogy a Hírlap- és Postaszállítási Igazgatóság ellenőrzési osztályára látogattam, ahol *Geiszt József* csoportvezetővel a posta szarkáiról beszélgettem. Előljáróban azonban az íránt érdeklődtem, hogyan kanyarodott életútja erre a népszerűnek nem nevezhető pályára.

33 éve a postán

— A véletlen hozott össze a postával. 1958-ban jöttem Pestre szülőfalumból, a Marcali melletti Bizérről. Érettségi után voltam, tizennyolc évesen, és úgy döntöttem, hogy jelentkezem az ELTE matematika és ábrázoló fizika szakára. Egy postásalánál szálltam meg, ahol megtudtam, hogy felvétel van a postánál. Azt még nem tudtam, hogy az egyetemre sikerül-e bejutnom, de éltem a lehetőséggel, legyen munka helyem. Jól tettem, mert az egyetemre helyhiány miatt nem vettek fel. Így hát maradtam a Bp. 78-as hivatalhoz tartozó mozgóposta-szolgálatnál, ahova el-

szegődtem. Egy év volt a tanulódó, majd nyolc évig jártam az országot. Akkor elküldtek tisztító tanfolyamra, s amikor elvégeztem, természetesnek véltem, hogy olyan helyre kerülök, ahol szükség van rám. Pedig ha még két évet leszolgálok a mozgópostánál, két év nyugdíjkorhatár megérkezik. De a sors akaratából a 78-as hivatal ellenőrzési csoportjához kerültem. Azóta egy-egy átszervezés a munkaterületemet változtatta, de mindig ellenőri munkakörben maradtam.

— *Például a kártérítést megelőző és vizsgáló csoport dolgozója volt... Mi lett ezzel a részlaggal?*

— Ez a csoport a Posta Jogügyi Hivatalának keretében működött, de amikor létrejött a Hírlap- és Postaszállítási Igazgatóság, a feladatkör átkerült ennek ellenőrzési osztályára. Így jöttem át én is a Vörösmar-

ty utca 16-ba. Csoportunkhoz tartozik a Levélfeldolgozó Üzem és a Mozgóposta Csomagfeldolgozó és Vámközetítő Üzem (röviden: LF és MCSV) ellenőrzése. Heten vagyunk, sokat utazunk, az országban bárhol baj van, ott kell lennünk. Mondanom sem kell, ahol mi megjelenünk, nem tárt karok fogadnak bennünket.

A posta fekete lapjai azok, melyek jelentéseiket tartalmazák. Postai küldemények eltűnését, csönkítését, dézsmálását vizsgálják. Mit mondanak az adatok a kártérítések alakulásáról?

4,5 milliós kártérítés

Három év tükrét teszi elének a II. beszámoló jelentés, mely országos adatokat tartalmaz. 1988—89—90-ben a kifizetett kártérítések összege 2,7-3,4-4,5 millió forint volt. Igaz, ebben a növekedésben benne van az infláció miatti tértérsidj-emelkedés, de az is igaz, hogy például az elveszett csomagok száma három éve 1018 volt, tavaly pedig 1603. Az elveszett ajánlott küldemények száma valamelyest csökkent ugyan, de így is 2289 volt a múlt évben. Ebből 977 a külföldi. Belföldön a kártérítés összege 200 forint, plusz a feladási díj, a külföldi ajánlott küldemény elveszése 2100 forint. Ezek a vállalat anyagi kárát jelentik, de ennél is nagyobb az erkölcsi kár, hiszen az esetek százról százra járva rontják a posta hitelét.

— *No de lássuk, mi minden van a száraz adatok mögött!*

— Néha csak hanyagság, mások megtévedt emberek, de megessik, hogy elszánt bűnözők.

Szűkül a kör

— *Hogyan buknak le az elkövetők?*

— Kapjuk a jelzéseket, hol, milyen küldemények tűntek el. Elindulunk a nyomokon, egyre szűkítve a kört. A hely megtalálását segíti, ha valahol hasonló típusú esetek már többször előfordultak. A terület felfedése után következik a személy megkeresése. A gyanú nem elég, bizonyítanunk kell. Ilyenkor „megfigyelt tartalmú” próbaküldeményt adunk fel — van benne olyan tárgy, mint amilyen eltűnt —, várjuk a megérkezést a kezelés következő lépésében. Ha nem jön meg, elindítjuk a vizsgálatot, ami lehet rendőrségi is. Feladatunk kényes is, mert nem hozhatunk ki- nos helyzetbe ártatlan embereket. De előfordul, hogy bennünket akarnak kellemtelen helyzetbe hozni, például olyan bejelentéssel, hogy a jegyzőkönyvben szereplő vallomást kényszer hatására tették. Ennek kivédésére a kihallgatásokon ketten veszünk részt. Kicsit büszke vagyok arra, hogy a gyanúmm eddig szinte mindig beigazoló- dott. Nem mindegy, mert lelkiismereti kérdést csinál az ember abból, kiket vonjon be egy-egy vizsgálati körbe. Részt kell vennünk a rendőrségi házkutatásokon is, hiszen mi tudjuk, mi tűnt el, mit keresünk, tehát azonosítani tudunk.

— *Néhány adatot már közlünk, a sorból azonban kimeradt valami, ami fontos: hány ügyben indult felelősségre vonás?*

— Eljárás indult 1988-ban 28, 89-ben 39 és 90-ben 21 postai dolgozó ellen. Egyértelműen kijelenthetem, hogy nem megéltetési gondok miatt lopnak. A megtévedtek zöme fiatal,

akik szeretnének lépést tartani a jobb módúakkal. Az eltűnt cikkek listáján mindig vannak slágerek. A videózás elterjedése óta most a legmenőbb a videokazetta. Erre vadásznak csomagokban, ajánlott küldeményekben. A külföldi ajánlott levelek elveszése pedig azért szaporodott meg, mert felbontják, annak reményében, hogy valutát találnak benne.

Vegyí csapda

— *Az idej feketelistára milyen esetek kerültek fel?*

— A tolvajok főleg a külföldi küldeményeket célozták meg. A közelmúltban négy vizsgálatot folytattunk. A Levélfeldolgozó Üzem teljes vámrovatolása — négy személy — fosztogatott vámkezelt küldeményeket. Lebuktatásukat nehezítette, hogy a lopott tárgyakat szolgáltuk végéig munkahelyükön tartották. Így az öltözőszekrény ellenőrzése nem járhatott eredménnyel. A házkutatáson előkerültek hirtadás-technikai, műszaki, piperecikkek és egyebek.

— Az MCSV-ben bejelentésre lelepleztünk négy csomagfosztogatót, akik mintegy 40 ezer forint kárt okoztak. A Budapest 114-es hivatalban a rovatoló és a hivatali kézbesítő azokat a küldeményeket dézsmálta tovább, amelyeket már megloptak a Levélfeldolgozó Üzemben. Az Újpest 1-es hivatal rovatolója ajánlott küldeményekre specializálta magát, s már olyan gyakorlattal ragasztotta vissza a borítékokat, hogy észre se lehetett venni a felnyitást. Az ellopott valutát — 2000 dollárt és 600 márkát — külföldi útjain elköltötte.

— *A kisstílus bűnözők mellett bizonyára akadnak nagyhalak is...*

— Sajnos, előfordulnak több százezer forintos lopások, sőt volt többmillió is. Gyanú esetén az ilyen esetekben úgynevezett vegyi csapdát alkalmazunk. Aki a vegyszeres tárgyhöz, pénzhez nyúl, nyomot hagy a kezén, s mindenben, amire hozzáér. Az idén tizenhárom esetben éltünk ezzel az eredményes vizsgálati módszerrel.

Esetelemzés

— *Nem lehetne csökkenteni a visszaéléseket a kezelési rend, a szabályzat szigorításával?*

— A mi feladatunk a vizsgálatok lefolytatása mellett konkrét esetek, tapasztalatok elemzése, amiből esetleg veszélyforrásokat tudunk feltárni. Mindez alapot ad bizonyos intézkedések megtételére is. A véleményem azonban az, hogy nincs olyan szabályzat, amit nem lehetne kijátszani. De csak ideig-óráig.

— *Ki tudja, milyen sors várt volna Geiszt Józsefnek, ha nem mond le az egyetemről és tanári diplomát szerez. Nem bánta meg, hogy tanulás helyett a postát választotta?*

— Miután elég jól kerestem mint mozgópostás, nem is jutott eszembe, hogy megismételjem az egyetemi felvételt. Később pedig megszerettem az ellenőri munkát. Tudom, hogy ez milyen fontos.

Olyannyira a postához kötődött, hogy lányai is követték az édesapát. Ági a győri főiskolán végzett és a 10-es hivatalban van, Judit a postaforgalmi szakközépben érettségizett, és a 100-as hivatalban dolgozik.

Úgy látszik — szerencsére — a postásdinasztiák nem hálnak ki: „újratermelődnek”.

Bánhidi Éva

VÍZSZINTES

1. *Tamási Áron mondása: „Azért vagyunk...”* (Első rész.) 12. Francia színésznő, az utolsó négyzetben személyneve kezdőbetűje. 13. Norvég sarkkutató. 14. Ilyen áruház is van. 15. Fűtő. 17. Idős férfi. 18. Kapaszkodó növény (+ék.). 20. Zuhany. 21. Hasonlító kötőszó. 22. Vadmacska. 24. Névelősnővénytámaszték. 25. Gyermekek téli öröme. 26. Ókori háborúk. 28. Folyó a Szovjetunióban. 29. Diplomáciai gk.-jelzés. 30. Közép-európai folyó. 31. Olasz „tótó”-város. 33. Csokonai műsaja. 36. Jelzés. 39. Japán óslakó (ford.). 40. Állami bevétel. 42. Parancsolói (ford.). 43. Bő. 44. Szenvedélye káros, hosszan tartó. 46. Régi súlymérték. 47. ... mail. 49. Fapipás fal. 51. Hé- lium. 53. Király franciául. 55. Menyasszony. 56. Szovjet repülő- gép. 58. Szörnyű hadjárat (ford.). 60. Ez a cső mikroszkóp. 61. ... irae (a harag napja). 63. Kérdő, hányveti. 65. Rügy- szemölcs.

FÜGGŐLEGES

1. Színezékhiányos ember. 2. Értéktelen, ócska. 3. Korróvidi- tés. 4. Lizin röv. 5. Hiteget. 6. Esőféle. 7. ... ekran (tv-műsor). 8. Hánt páratlanul. 9. Japán ki- kötő. 10. Nagy macska. 11. Templom része (ford.). 12. *A mondás második része.* 16. Orosz súlymérték. 19. Cseh mű- korcsolyázó volt. 21. Szándé- kozni. 23. Čapek-mű. 24. Japán hirtadás-technikai márka. 27. Tiltószó. 28. Omszk folyója. 30. Balatoni üdülőhely. 32. Női név.

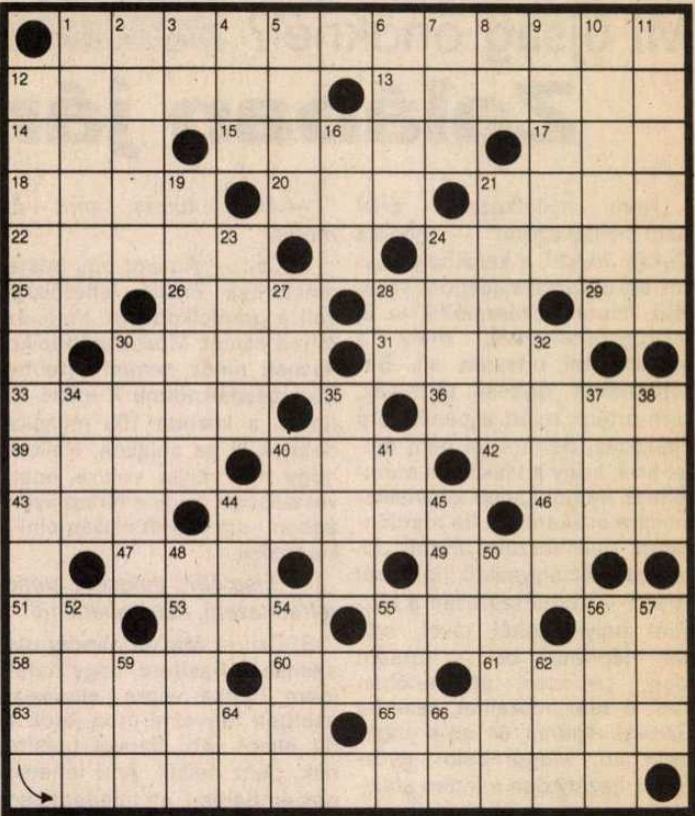
Az OTPTT végeredménye:

Csapatverseny:

- I. Budapesti Távbeszélő Igazgatóság
- II. Nagykanizsa 1. csapat
- III. EMTel 8. csapat (Első Magyar Telefonkábél Kft.)
- IV. EMTel 16. csapat
- V. Szeged
- VI. EMTel 4. csapat

összetett csapatverseny-vándorkupa:

- I. EMTel
- II. BUVIG
- III. Szolnok

34. Dinártörredék! 35. Nyaral. 37. Beküldendő: *a vízsz. 1. és a függ. 12.* Beküldési határidő: *augusztus 10.* Előző rejtvényünk helyes megfejtése: ... *Nagy kasza van rajta, szellő fuvall, a tábla meg- remeg.* Könyvtulványt nyertek: *Ma- rót Istvánné* (Budapest), *Székfi Blanka* (Siklós), *Torma István* (Tatabánya), *Zsiga Ibolya* (Sal- gótarján).

— Bánhidi —

Hamarosan befejeződik a Postás Művelődési Központ épületének felújítása.

Szeptemberben nyit a Benczúr!

Az új évad programjairól következő számunkban tájékoztatjuk kedves olvasóinkat.

Közvetlenül a gyártótól

A „PEDISAN” kényelmi férfi- és női félcipő, női papucs bőr felsőrésszel, speciális talpmasszírozó betéttel ellátott termék.

Felépítése, anyaga korszerű, pihentető talpbélése jól masszírozza a talpat, előse- gíti a láb működését. Állómunkát végzőknek, lábfájásos panaszok esetén, általános regenerálásra rendkívül alkalmas.

„PEDISAN” férfi kényelmi félcipő:

— szürke, perforált kivitelben, fekete és drapp

sima kivitelben, 39—46-os méretig;

— fekete cügos 39—46-os méretig

ára: 2700 Ft helyett **1790 Ft.**

„PEDISAN” női kényelmi félcipő:

— fekete színben, 35—41-es méretig

ára: 2000 Ft helyett **1570 Ft.**

„PEDISAN” női kényelmi papucs:

— fehér és fekete színben, 35—41-es méretig

ára: 1350 Ft helyett **980 Ft.**

„MASSIPUNKT” akupresszúrás gyógy- papucs:

— fejfájásos, lumbágós, derékfájásos, lábfájásos panaszok ellen, keringési zavarok esetén ajánljuk.

Méretek:

— női fehér, tépőzáras 34—40-es mére- tig,

— férfi fehér, tépőzáras 39—45-ös mé- retig,

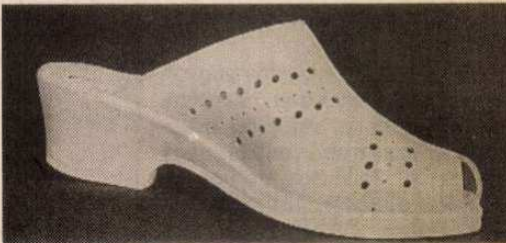
ára: 750 Ft helyett **550 Ft.**

Megrendelhető:

„ELTEX” KFT., Budapest, KARCAGI TELEPE

Karcag, Löwy Sándor út 14. szám. 5300.

(X)

„Nem nyilatkozom! Érti? Nem nyilatkozom!” — mondja *Dukán József*, a keszthelyi távközlési automata központ vezetője, miután kikészülődik az új telefonkonténerből, mely a postahivatal udvarán áll. Bár körös-körül építési törmelék, nem értem, miért e pánikszerű tiltakozás. Semmi jel nem mutat arra, hogy a távközlés atomtöltésű bukkantjának kilövődöllo-mátára műkandtan, de minden-esetre gyanakszom. *Pintér József*né osztályvezető is arról beszél — természetesen a központ helyiségeitől távol, oda nem léphetek be — értsem meg, „minden átalakulóban van”, ő sem beszélhet, csak ha *Garami András* úr erre engedélyt ad. Megpróbálok győzködni, hazánkban minden átalakulóban van, ezen az alapon egykettőre süketnémák gyülekeztetvé válhatnak, újságjainkban a Grimm-meséken kívül legfeljebb a furfangos *Nyeszterkáról* olvashatnánk. „Nem és nem, Garami úr, Garami úr”, hajtogatja.

Rendben. Keressük meg *Garami András* urat!

Zalaegerszeg, reggel fél nyolc. *Garami András* hivatalában fogad. (Kollégám úgy indít a beszélgetésre, mint egy hittérítőt az emberek közé. Szíve szerint az utolsó kenetet is feladná, de ez ellen élénken tiltakozom.)

— *Uram, ha egy cégnél a dolgozók nem beszélhetnek, ott vagy diktátor a főnök, vagy oltári botrány van.*

— Szó sincs ilyesmiről. Én csupán arra adtam utasítást, hogy a telefonhálózat fejlesztéséről egyelőre ne beszéljenek, mert semmi sem biztos. Tény, hogy fejlesztünk, de hogy mennyi új állomást tudunk bekapcsolni, az még bizonytalan. Ha erről nyilatkoznánk, a vonalra várók szétvernék a hivatalt.

— *Sok energia nem kéne hozzá, úgy érzem. S ebben tegnapi, a keszthelyi és zalaegerszegi postahivatalokban folytatott beszélgetéseim is megerősítettek. Önök rendesen kitűrték a hagyományos postát, alkalmanként még a WC-ből is telefonközpontot csináltak volna. Önök fönt az emeleten kultúralt körülmények között, lent meg „adjál neki, ami belefér”. Ez nyilvánvalóan olyan helyzetekhez vezet, melyek csöppet sem ideálisak.*

— Nem mostani dolgok ezek, higgye el nekem. Nem szeretünk mi egymást sohasem.

* * *

Zalaegerszeg, 1-es számú postahivatal. Az emeleten a távközlés, a földszinten a postahivatal. Beszélgetőpartnereim *Tarsoly Antalné* hivatalvezető és *Bár Csaba* szb-titkár.

— *Kívülről nagyon szép ez az épület, de nekem olyan hireim vannak, itt valahol egy képzeltbeli bomba van elrejtve.*

Bár Csaba: — Ez az épület a posta szegénye. Belülről és küllemre egy vidéki kis postahivatalnak felel meg. Nézzen meg egy most megnyílt bármilyen kis bankot, s akkor nézzen meg minket! Némi túlzással mi egy lepratelepe vagyunk.

— *Technikai felszerelésekben is?*

B. Cs.: — Én hírlapos vagyok különben. 1989-ben kaptunk számítógépeket működő program és szakember nélkül, nagy nehezen kikínlódtuk, de egy átgondolt fejlesztésről nem beszélhetünk. A nagy okos fejek odafönt szétválasztották azt, hogy hírlapárus, meg előfizetés. Ez most azt jelenti: semmi gyakorlati haszna nincsen. Másként akarják a privatizációt, az érdekeltségi viszonyokat megközelíteni, mint ami itt van. Nem kéne most csinálni, csak megnézni, mi volt ötven évvel ezelőtt.

— *Nem túlzás amit ön mond?*

B. Cs.: — Amikor egy postamesternek önálló lehetősége volt a gondolkodásra, megnézte mit csinál. Most a gondolkodásnak nincs semmi értelme. Mi kigazdálkodunk X millió forintot, s közben 100 milliókat dobunk ki az ablakon. Hallom, hogy 400 millió volt a posta vesztesége, hogy a hírlap üzletágban nem tudott elszámolni a kiadókkal.

— *Elég cifra dolgokat mond, feltételezem, nem véletlenül.*

B. Cs.: — Minket mindig utasítanak. „Utasítom, hogy határidőre hajtsa végre, ellenkező esetben fegyelmi úton járok el ön ellen.” stb. Szóval utasítanak, pénz nélkül. Ami lehetséges emberileg, mi mindent végrehajtottunk, de olyan zsákba tesszük, mely fönt és alul egyaránt lyukas.

— *Korábban említették az önálló postamesterséget. Zala megye zömében kifizalás település. Mi a véleményük, van annak reális alapja, hogy nem sokára a privatizáció jegyében ezek átalakulnak magánpostaká? S ha igen, mi lesz a jelenleg ott dolgozókkal?*

Tarsoly Antalné: — Nem hiszem, hogy ez hamarosan bekövetkezzon. Ennek sok összetevője van, máról holnapra biztosan nem megy.

— *Egyelőre az én gondom az itteni helyzet. Ami korábban volt, az most nincs. Nincsenek kiszolgálóhelyiségeink, nincs vendégszobánk, s az egykori kultúrtermünk is megszűnt, mert a távközlési technikát fogadni kellett. Ezt megértették. Azt már nem, hogy amikor az átalakítás után visszajöttünk, mi már senki sem voltunk.*

— *Senkik? Ha jól tudom, ez az épület a postáé, s most önök az albérlők?*

T. A.-né: — Igen, azért, hogy itt legyünk, nagyon jelentős pénzt fizet a posta.

— *Furcsa helyzet, de azért elvannak egymással...*

T. A.-né: — Nézze, kultúreberek vagyunk.

B. Cs.: — Nem, utáljuk egymást, őszintén mondom. Ők az urak. Az albérlőből tulajdonos lett, a tulajdonosból pedig megtört személy...

Ki tud itt igazságot tenni? Egy biztos: az elmúlt hónapokban sok helyen jártam, de ilyen kökémény indulatokkal — posta-távközlés — nem találkoztam.

Talán azért is esett jól *Nagy Ferencné*nek, Lenti postahivatal vezetőjének tájékoztatója, mely szerint náluk a szétválás nem járt ilyen indulatokkal. Lentiben béke van. Igaz, tisztázásra vár még, hogy a hivatal takarítóje hol takarít, s mikor, ki milyen részarányban járul hozzá munkabéréhez. A gondot inkább az jelenti náluk, hogy visszaesett a csomagforgalom. S ennek az az oka, hogy az itt szolgálatot teljesítő kiskatonák az eddigi gyakorlattól eltérően két-három hetente mehetnek haza, s a hazait már hónapok alatt hozzák, nincs szükség a postára.

Örömmel jelentem, a feladott szerelmeslevelek száma változatlan, s e délvideket meg-hökkentő módon szerető fenyő-fák karácsonytáji küldése sem fog gondot okozni.

* * *

A nagykanizsai posta kívülről olyan, mint a szegény asszony ruhája, kinek csak szappanra telik, mosásporra már nemigen. Ha északra nézném, valószerűleg nem látnám az épület lehangelő tisztátalan állapotát, az ablakok poros szürkeségét, de most dél van, s nem tudok mást mondani, az egész olyan, mint egy szegényház.

Bolf György hivatalvezető szobája sem gazdájának reprezentációs vágyairól árulkodik. Egy biztos, olyan emberrel ülök szemben, aki elkötelezett munkájának, még akkor is, ha az elmúlt évek során volt mit nyelnie.

— *Őn 1980-tól vezetője ennek a hivatalnak, s ez a terület, ne szépsítsük, nem úgy tűnik, hogy a posta kedvenc gyermeke.*

— Sajnos, ez valós dolog. A gépesítettség pillanatnyilag nulla. Vannak ugyan szedett-vedett gépeink, de ezeket már Noé is kidobta volna a bárkájából. Négy fémpénzszámoló gépünk van, általában egy működik, a másik három áll. Még egy a szerencsénk, hogy van műszerészünk, ő toldozza-foldozza ezeket a masinákat.

— *Neki tehát egyelőre nem kell tartania attól, hogy munka nélkül marad. Mégis, hogy jutottak ide?*

— Nekem van egy régi megállapításom a postáról, amit még *Horn Dezső* idejéből szolgálok. A mi egykori „méltóságos” uraink nem minket képviseltek. Még a régi pártállam idejében is voltak miniszterek, akik tárcájuknak kiharcoltak dolgokat. S nekünk? Amikor fizetést lehetett volna emelni, mindig a postásbecsületre hivatkoztak, pénz meg sehol.

Hol aszály volt, hol a mezőgazdaság kollektivizálása, mindig volt valami indok. *Tóth Illés* még megpróbált valamit, de megvették a törekvéseit.

— *1991-et írunk; s most? Bár sejtem választát...*

— Azt hiszem, a mi legnagyobb bajunk az, hogy sohasem volt olyan vezetőnk, aki a posta rangjához méltó lett volna.

— *A mostani miniszter is közlekedési mérnök...*

S lehet, hogy csak annyi köze van hozzá, hogy bélyeg-gi gyűjt. Ha gyűjt... A hierarchiánk is borzasztó. Nem embercentrikus. Jelentéseket gyártunk, aztán az vagy eljut felsőbb szintig, vagy megreked valahol. Aztán fogalmunk sincs például, hogy a pécsi igazgató-ságnak mennyi pénze van arra, hogy a mi ügyes-bajos dolgainkat toldozni-foldozni tudja.

— *Hallottam önről, hogy önértékelő korszerű hírlapárusító pavilonokat létesített valamikor, aztán majdhogynem agyoncsapták miattá.*

Igen, tudja, egy ilyen kis városban minden a jó kapcsolatokon múlik. A dolog lényege: én ingyen szerettem anyagot az akkori tanácstól, s miután fűtőim nyáron munka nélkül voltak, megcsinálták, de úgy, hogy ez egyúttal autóbuszváró is lett, benne földgáz fűtőtől újság-árusító rész. Nagyon sokat dolgoztak, s miután nekem nem volt erre postalmezergetem, kérték a Pécsi Postamester-től némi támogatást, mert úgy éreztem, ennyi plusz jár nekik. Tudja, mit válaszolt az akkori igazgató?

— *Tele van a fűtőlője magával.*

— *Finoman fogalmazott, de ez történt. Nyolc pavilonról van szó, melyek mai értéke kb. 3,2 millió forint.*

Megnéztem egyet. *Bolf György*nek s a készítőnek nincs szegyenkeznivalójuk.

Bár ez az alig több mint 3 millió elenyésző pénz ahhoz képest, amibe azok a balatoni csodapaloták kerülhettek, melyek mellett hazafelé autóztam.

Járom az országot. Van egy orosz mondás, mely szerint hűlye kérdésre nincs válasz.

Az én kérdésem: megbecsüljük mi tenni akaró kollégáinkat, úgy, ahogy megérdemlik?

Hogy a kérdés hülye-e, nem az én feladatom eldönteni.

Veégh Ádám

Sakkcsapatunk ezüstérmes

A Nemzetközi Postás Sport Szövetség (UISPTT) az idén Norvégiában június 23. és 30-a között tartotta meg a postai és távközlési dolgozók sakkbajnokságát. A 13 csapatot két csoportba sorsolták, s ezen belül a szabályok értelmében kör-mérkőzésre került sor. Az angolok és belgák két csapattal vettek részt, ugyanis ahol a posta és a távközlés különvált, ott mód nyílt arra, hogy mindkét ágazat indítson csapatot. Mi magyarok takarékossági okokból egy csapattal, s azon belül is csak egy tartalékjátékosal vettünk részt a versenyen. E „sorsra” e sorok írja jutott, aki mintegy 20 éve a magyar csapat vezetője.

Mi a B csoportban játszottunk, melynek eredménye a következő volt:

1. Ausztria 8 pont (13), 2. Magyarország 8 pont (11,5), 3. Svédország 7 pont (12), 4. Svájc 3 pont (9,5), 5. Norvégia 2 pont (8,5), 6. Németország 2 pont (5,5).

A körmérkőzések során a győztes két pontot kapott egy-egy mérkőzés után, mint a labdarúgásban, és a csapatokként szereplő négy játékos táblánkénti eredménye (elért győzelem vagy döntetlenje) csak másodsorban számított, amit záradékban tüntettünk fel. Csapatunk a svédekkel és az osztrákokkal döntetlenre végzett, s a többieket legyőzve jutott a négyes döntőbe, ahol az A csoport első helyezettjével, az angol postásokkal kellett megmérkőznünk a döntőbe kerülésért. A másik elődöntő mérkőzés Ausztria és Hollandia között volt. Az angol postásokat sikerült 2,5:1,5 arányban legyőznünk, így mi jutottunk a döntőbe. A másik ágon Ausztria ugyanilyen arányban győzött Hollandia ellen. Ez azt jelentette, hogy ismét játszunk

kellett a sógorokkal, de most már az aranyéremért. Az osztrák—magyar döntő idején az angol postások és a hollandok a harmadik helyért mérkőztek. Ezek a döntő csatározások a szabad játékosok nagy érdeklődése mellett folytak.

A mi találkozóinkon három táblán viszonylag kevés játékidő után döntetlen eredmény született. Egyik játékos sem tudott előnybe kerülni, így jobb a békesség jelszóval megállapodtak a pontosztokodásban. A figyelem így a második táblára koncentráldott, ahol a magyar játékos sötéttel próbált nyeresre játszani, mivel a döntetlen után csak a második helyen végeztünk volna azon szabály miatt, amely ilyen esetre azt írja elő, hogy az első táblán sötét színnel játszó csapat győz. Az első táblán az osztrák játékos volt sötét és döntetlenre ért el. A küzdő osztrák és magyar játékos táblájánál egyre nagyobb kör alakult ki, időközben a versenybíróknak még helyet is kellett csinálnia, hogy a versenyzők levegőt kapjanak. A mi játékosunk kockáztatott, a nyeres érdekében megbontotta az állást. A 40. lépés után a

másfél órás ebédszünetben *dr. Földi József* edzővel, szekundánssal, aki egyben a tolmács szerepét is betöltötte, értékeltük a függőállást, és reménykedtünk, hogy legalább ne kapjunk ki. Az osztrákok fiatal játékosa azonban igen jól folytatta a partit, és nagy harc után győzött.

A nézők tapssal jutalmazták a győztes osztrákokat, az új bajnokot. A díjkiosztó ünnepségen a norvég posta egyik vezetője, a helyi település postaigazgatója és a város vezetőinek jelenlétében *Brian Hook*, az UISPTT fődelegátusa szellemes értékelése és beszéde emelte az amúgy is jó hangulatot.

A verseny egyre népszerűbb, s a résztvevők számát tekintve rekordot ért el. További bővülés várható. Ezért a svájci rendszerű lebonyolítást javasoltuk, amelyet a csapatok támogatnak. Az új lebonyolításról majd az UISPTT Végrehajtó Bizottsága dönt.

A búcsúzáskor „Viszontlátásra Belgiumban” kézsorittással váltunk el, mivel belga kollégáink vállalták a rendezést négy év múlva.

Munka Béla

A döntő mérkőzésen: Puschmann László (balról) Casagrande ellen

BUVIG-os juniális Kamaraerdőn

Már maga az ötlet is meglepő volt: napjainkban ilyesmit szervezni, na meg az időpont, 8-a, Medárd napja. Igazi kihívás az égiek ellen. Abból a bizonyos égi áldásból a juniálist megelőzően jutott bőkezűen. Két napon át vigasztalanul esett az eső. Nem ám csak itt-ott, mindenütt e honban. A szervezők az első ijedség után az esőtől aztán végképp nem derültek jókedvre, de mire is volt ez az első ijedség?

Lukács Ildikó, a tsz-b függetlenített munkatársa mondja:

— A juniális meghirdetésekor úgy maximum 150-200 jelentkezőre számítottunk. Aztán sorra érkeztek a jelzések az alapszervezetektől, 300, 500, aztán 600 résztvevőről, és egy kicsit melegünk lett, amikor a végső összegezésnél már 800 fölött jártunk. Kellems meglepetés volt ez a nagy érdeklődés.

Elérkezett a nap, éjjel még esett, de reggelre ellentmondást nem tűrően kikönyökölt a nap a felhők közül, és mind nagyobb terület hódította magának, ragyogott. A kora reggeli sugarak köszöntötték a legfrissebbeket, a tatabányaiakat, *Puskás Csabát* és csapatát, a Budaörsi Fenntartási Üzem akcióbrigádját.

Úgy kilenc óra körül már sűrűn érkeztek a buszok, a gépkocsik a BUVIG négy megyéjéből. Tíz óra után már több mint 800-an voltak, ebből vagy 300 gyermek.

Az alkalmi foci pályán az első meccsek már el is kezdődtek. A szinpadon *Bor Sándorné* területi titkár adja át a szakszervezeti aktivistáknak munkájukért a tárgyjutalmakat.

Ezt követően a fórumra gyülekeztek a résztvevők, melyen a legkülönbözőbb kérdésekre vála-

szolt *Fóris Ferencné* vezérigazgató-helyettes, *Katona István* igazgató, *Bor Sándorné* tsz-b-titkár és *Mundruczó Kornél*, a PDSZ országos titkára, aki betegágyából kelt fel, hogy eleget tegyen régi pátriája meghívásának. Az elhangzott kérdések precízek, kemények, a válaszok szakszerűek és lényegretörőek voltak. Ugyanakkor az egész nagyon jó hangulatú, minden protokollt mentes volt.

A fórum után kétszemélyes zenekar varázsolt pillanatokon belül jó hangulatot.

E sorok írója is efelől faggatta a tsz-b-titkárt, mit érez most, ha körülnéz.

— Boldog vagyok, hogy ilyen sokan vagyunk, és hogy süt a nap, éjjel felébredtem, és már nem tudtam elaludni, bevallom, nagyon izgultam. Sok lelkes embernek köszönhető az, amit ma itt látunk. Többek között a technikai feltételek, berendezések, a kihelyezett higiéniai blokk, a gyógyáság *Erlein Feri*t és budaörsi csapatát dicsérik, valamint a tatabányaiakat, *Puskás Csabát*, aki a juniális ötletét adta, és a többie-

ket, meg nem sértve azokat, akiket meg nem említettem.

A foci pályán közben változatlan hevességgel folynak a csaták az örökifjú *Jung Feri* bácsi vezetésével.

Rég nem látott kollégák, barátok paskolják meg egymás hátát, és folynak az „emlékszel arra” kezdetű beszélgetések. Aztán úgy este 6 körül a résztvevők lassan elindulnak a buszokkal, gépkocsikkal, vissza a négy megye irányába a juniális ezer emlékével.

A fenti sorok írója pedig hazafelé azon elmélkedik, hogy miért éppen a BUVIG-osoknak jutott eszükbe egy ilyen juniálist rendezni. Talán azért, mert ezt az igazgatóságot akarták az évek során a rendszeresen ismétlődő postai átszervezések kívül még külön is át- és szét-szervezni, elválasztani a „régios elmélet” alapján. De ők küzdöttek azért, hogy együtt maradjon a négy megye, az igazgatóság, a BUVIG-osok.

Miért? Mert ők ilyenek, mint ahogyan a címben is szerepel: BUVIG-osok.

Meszlényi Ferenc

POSTAI ÉS HÍRKÖZLÉSI DOLGOZÓK LAPJA A Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetségének lapja
Szerkesztőség: Budapest XIV., Cházár András u. 13. 1146 Postacím: Budapest, Postafiók 14. 1406 MNB 218-98330-4116
Feladós szerkesztő: VEÉGH ÁDÁM Tervező szerkesztő: MEZŐFI LÁSZLÓ Telefon: 142-8777
Kiadja a Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetsége Budapest XIV., Cházár András u. 13. 1146 Levél cím: Budapest, Postafiók 14. 1406
Feladós kiadó: GRICSERNÉ HESZKY ENIKÓ elnök Előfizetési díj egy évre: 36 Ft 91—1030. Szikra Lapnyomda, Budapest
Feladós vezető: DR. CSÖNDES ZOLTÁN vezérigazgató ISSN 0866—1766